

DE ONWELKOME BODE

LORD baron Fitz-Alwine bewoonde een sterk slot, dat te midden van de bosschen van Nottingham lag. De geschiedenis leert ons, dat de oude bewoners van Engeland, gemeenlijk Saksen geheeten, door de Normandiërs verdreven werden. Hoewel de laatsten alle macht bezaten, daar zij met list en geweld hun vijanden hadden onderdrukt, waagden nu en dan een bende Saksen toch een opstand, die dan na een bloedige worsteling pas kon gestild worden.

Fitz-Alwine was een van die Normandische heeren, die niets ontzagen om hun wil door te drijven. Godfried had hem niet te wreed afgeschilderd. Hij had een ruw, onmogelijk karakter.

Op het oogenblik, dat Robin zich aan de slotpoort vertoonde, zat de edelman, die reeds bij de zestig was, in zijn kamer. Hij werd door rheumatiek geplaagd en deze kwaal werkte verre van gunstig op zijn humeur, dat anders reeds zoo onaangenaam was.

Er werd aan de deur geklopt.

— Kom binnen, schelm, rustverstoorder, riep de baron luid en toen het angstig gelaat van een dienaar zich vertoonde, bulderde hij voort :

— Doe dan toch de deur toe ! Meent ge, dat ik in den tocht wil zitten.

— Genadige meester,... stamelde de verschrikte man.

— Doe de deur open ! donderde de baron. 't Is hier om te stikken. O, gij beul, hangen moest ik u, hangen aan den hoogsten toren van mijn slot. Waarmee komt ge me lastig vallen ? Vooruit, spreek dan toch, sta daar niet...

— Ik kom u... wilde de dienaar beginnen, maar hij kon zijn zin niet voleinden.

— Gij onbeschofte vlegel, klonk het nu, kunt ge me niet laten uitspreken ? En zulk gespuis heb ik in mijn dienst. Zulke schavuiten maken mij het leven onverdraaglijk ! Waarom geef ik u den raven niet tot spijs ? Zult ge nu haast zeggen, waarom ge hier uw leelijk gezicht vertoont ? Moet ik nog langer op uw dommen snuit blijven staren ?

Jammer genoeg voor den knecht werd zijn meester op dat oogenblik door een nieuwen aanval van zijn kwaal aangegrepen. De woedende baron greep een beker, die bij hem stond en wierp dien den ongelukkigen dienaar naar het hoofd.

— Maak dat ge wegkomt, verwenschte landlooper, tierde hij. Uit mijn oogen, galgenaas!

De bediende liet het zich geen tweemaal zeggen. Bevend kwam hij bij Robin terug.

— Hij gelijkt wel een razende duivel, zei hij. Waag u niet bij hem. Wat hem scheelt weet ik niet, maar ik vertoon mij vandaag niet meer. Het scheelde weinig of ik kreeg zijn beker tegen mijn hoofd.

— Ik ben nu hier en moet hem spreken, zei Robin vastberaden.

— Ge kunt doen wat ge wilt, maar u aandienen, voor geen geld van de wereld, hoor!

— Dan zal ik onaangediend den brombeer gaan opzoeken, antwoordde Robin. Ik ben niet bang van hem.

De baron kromp ineen van de pijn. Eindelijk bedaarde de aanval een weinig en op dat oogenblik trad Robin de hooge kamer binnen.

— Wel satan! riep de edelman, nu ben ik zelfs niet meer vrij in mijn eigen kamer! Wie zijt gij, lompe boer? Ga uit mijn oogen!

— Ik kan onmogelijk beide dingen doen, zei de jonge man bedaard. Hoe wilt ge, dat ik u zeg, wie ik ben en tegelijk wegga?

— En dat komt mij beleedigen, mij, baron Fitz-Alwine, heer van Nottingham!

— Ja, ik weet wel wie gij zijt, hernam Robin even rustig, en ik ben Robin Hood, zoon van Godfried en Betsie, met wie ik in het woud van Sherwood woon. Ge moet niet bang zijn voor mij, ik ben eerlijk en trouw, voegde hij er een beetje schamper aan toe.

— Ezels, lomperiken, schelmen, bandieten, leegloopers, waar blijft ge? riep de edelman. Werpt dien vermetelen hond in den donkersten kelder.

Robin keek even om zich heen, benieuwd om dien dieren-tuin te zien binnentreden. Maar dan wendde hij zich weer dadelijk tot den baron.

— Ik ben hier niet gekomen om in den kelder geworpen te worden, maar om u een verzoek over te brengen van Allan Clara.

Bij het hooren van dezen naam schrok de baron op. Het moest wel lukken, dat op dat oogenblik, een knecht, die iets van de schoone benamingen scheen gehoord te hebben, de deur opende, doch pas had de baron zijn gelaat gezien, of hij riep :

— Moet ik uw neus en uw ooren afsnijden, onbeholpen schavuit ? Laat ons alleen !

De man verdween veel sneller dan hij binnengekomen was.

— Ha, ge komt van Allen Clare ? vroeg de baron bijna vriendelijk.

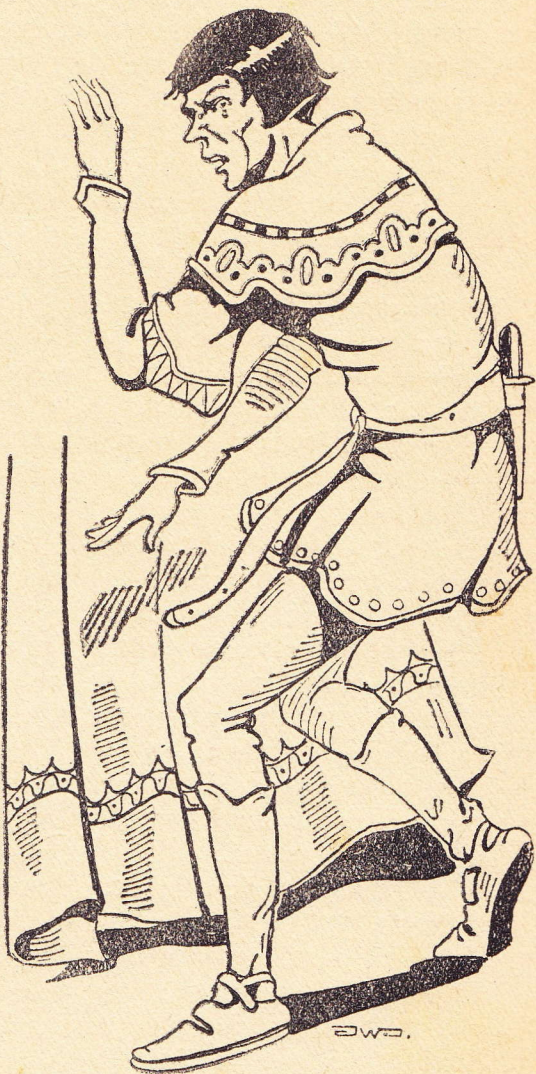
— Om u te dienen, edele heer. Allan Clare vraagt u hem te willen ontvangen.

— En waar is de zoon van mijn vriend ?

— In het huis van mijn vader, waar hij uitrust van zijn reis.

— Zeg hem dan spoedig, dat ik hem met blijdschap verwacht. Ik weet, waarom hij komt. Meld hem, dat hij met de grootste eer onthaald zal worden, ja, dat ik vol ongeduld zijn komst tegemoet zie. Wilt gij geen beker drinken, Robin, zoo heet gij immers ? Neem me niet kwalijk, dat ik u wat onbeleefd ontving. De rheumatiek plaagde me zoo.

— Dank u, edele heer, antwoordde Robin. Ik wil liever uw boodschap onmiddellijk overbrengen.

De man verdween veel sneller dan hij binnengekomen was (blz. 13)

— Ja, dat is misschien het beste. Doe Allan Clare mijn beste groeten.

Met een buiging verliet Robin de kamer. Pas was hij weg of de baron vloekte luid. Een boosaardige trek gleed over zijn grof gelaat.

— Allan Clare, mompelde hij, die armoedzaaier durft. Ik begrijp waarachtig wel, waarvoor hij komt, maar hij zal vreemd opkijken, als hij mijn antwoord te hooren krijgt. Wel, wel, hij waagt het om mij aan mijn belofte te herinneren en mij om de hand te komen vragen van Christobel... Hij, een bedelaar, de hand van de erfgename van Fitz-Alwine... De kelders van mijn slot zijn diep en donker. Daar kan hij boeten voor zijn roekeloosheid.

— John ! riep hij luid.

De knecht trad bevend binnen.

— Moet ik weeral wachten ! bromde de meester. Zet uw lange ooren open en luister wat ik u te zeggen heb. Zie mij aan, droomer. Ge denkt aan niets dan aan slapen, eten, drinken en lui zijn, nietwaar ?

— Ja, edele heer... neen, neen, ik meen... ik wil zeggen, stotterde de verlegen bediende, die onder den strengen blik van zijn meester niet wist, wat hij brabbelde.

— Ziet ge wel, dat ge met uw gedachten weer ver van hier zijt ! Hangen moest ge !

— Ik luister, heer, ik ben geheel en al aandacht, stamelde John.

— Straks zal hier een edelman komen.

— Een edelman, heer ?

— 't Is niet noodig mijn woorden te herhalen. Spreek als ik het u vraag. Wie zal er hier straks komen ?

— Een edelman, heer...

— O, gij babbelwif ! Ik zei u, mijn woorden niet te herhalen ! Waar zit uw verstand ? In uw beenen, nietwaar ?

— Neen, neen...

— Ik zeg ja, en wil, dat ge ook ja zegt ! Uw meester tegen spreken !

— Ja, heer, in mijn beenen... Ik meen...

— Pak u weg, boef ! Roep Dick ! Wat een mensch toch allemaal tegenkomt met dat gebroed.

Met een gevoel van blijdschap en opluchting stond John zijn post aan zijn rampzaligen kollega Dick af.

— Vooruit Dick, de brombeer roept u.

— Mij !... riep Dick verschrikt.

— Ja, u, en pas maar op, dat hij u het hoofd niet verplettert. 't Zit afschuwelijk scheef vandaag met den oude.

— Dick, domme, luie, lompe Dick, klonk het van uit de kamer.

Sidderend ging de knecht zich onder de oogen van zijn meester wagen, maar John hield hem nog even tegen.

— Als hij u vraagt, waar ge uw verstand hebt, zeg dan gerust, in uw beenen, fluisterde hij.

— Waarom? vroeg Dick snel.

— Omdat de brombeer het zoo wil, lachte John, en ga nu maar... anders komt er weer wat los.

— Ik moet zeker wachten tot het u belooft te komen, nietwaar! bulderde de baron.

— O, hemel... dacht John... Ik ben hier, heer, riep hij, en hij trad de kamer binnen.

— Denkt ge misschien, dat ik uw lange ooren en krommen neus niet zie? 't Is waarachtig niet noodig te zeggen, dat ge er zijt. Ik zie het, ik hoor het, ik ruik en voel het. En luister nu. Straks komt hier een edelman. Ge zult hem onmiddellijk bij mij brengen, verstaat ge?

— Ja, heer.

— En laat me nu alleen, of liever, roep den heemeester, om mijn been te wrijven.

De knecht ging opgelucht heen om den armen heemeester te waarschuwen, die allerlei karweitjes te verrichten had in het kasteel en meer scheldwoorden te hooren kreeg dan iets anders...

... ..

Intusschen was Robin Hood in vollen draf naar het huis van zijn pleegouders teruggereeden, waar Allan Clare met ongeduld zijn komst afwachtte.

— Wel, en wat nieuws? riep hij, toen Robin, warm en opgewonden, de kamer binnentrad.

Ook Marian's blauwe oogen keken hem in spanning aan.

— Goed nieuws, antwoordde Robin vroolijk. Ik trof baron Fitz-Alwin in een vreeselijk humeur aan; hij begon met mij uit te vloeken, doch toen ik hem meedeelde wie mij gestuurd had, sloeg zijn stemming als bij tooverslag om. Ik geloof, dat hij waarlijk verheugd was over uw komst te hooren, edele heer. Hij beval mij u zijn beste groeten over te brengen en u te zeggen, dat hij u met blijdschap en ongeduld verwacht.

Allan Clare's gelaat helderde op... de vrees, die Godfrieds woorden bij hem hadden opgeroepen, week.

— Het is inderdaad een goede tijding, die ge mij daar brengt, Robin, zei hij verheugd. Ik rijd onmiddellijk naar het slot.

— En gij gelooft dien ouden vos ? vroeg Godfried.

— Denkt ge dat hij huichelt ? wilde Allan weten.

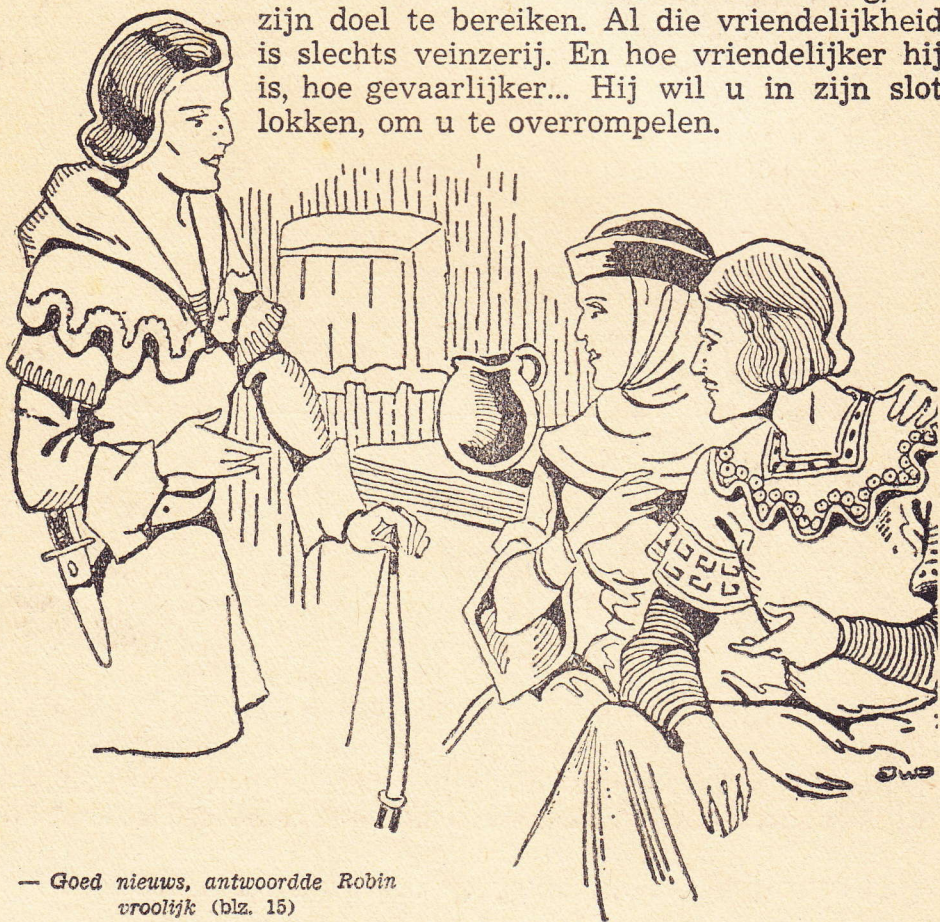
— Ik zou er haast mijn hand voor in het vuur durven steken.

— Zou hij zoo laf zijn ? zei Allan.

— Begrijpt ge dan niet, dat het list is, om u in handen te krijgen, vervolgde Godfried. Waag u niet in het hol van den leeuw. Velen traden er binnen, zonder er ooit uit te geraken.

— Ge overdrijft toch, beste man. Een edelman zou zoo laag zijn !

— Fitz-Alwine deinst voor niets terug, om zijn doel te bereiken. Al die vriendelijkheid is slechts veinzerij. En hoe vriendelijker hij is, hoe gevaarlijker... Hij wil u in zijn slot lokken, om u te overrompelen.

— Ik wil toch gaan, hield Allan Clare vol. Ik moet hem aan zijn belofte herinneren.

Het gelaat van den jongen man stond vastberaden.

— Ge kunt doen wat ge wilt, besloot Godfried. Ge zijt gewaarschuwd.

Marian stond op en sloeg haar armen om den hals van haar broeder. Haar oogen werden donker van een plotselingen angst.

— Lieve Allan, ga niet. Ik smEEK er u om, zei ze bevend. Moest ik u verliezen! Ge zijt toch alles wat ik heb.

— En Christobel dan, Marian?

— Probeer een ander middel.

— Welk? Kent gij er een? Kom, droog uw tranen. Zoo'n vaart zal het wel niet loopen. De baron was een vriend van vader, dat zal hij toch niet vergeten. Wees gerust en blijf gij zoolang bij onze goede beschermers. Straks ben ik bij u terug en ge zult in Christobel een goede vriendin vinden.

— Mag ik met u meerijden, vroeg Robin, die het heele gesprek had gevolgd zonder eenmaal zijn vader of den vreemden ridder te onderbreken.

— Gaarne, antwoordde Allan, maar zal uw vader er genoeg mee nemen? Ik wil u niet aan gevaar blootstellen.

— Ach, ga mee met mijn broer, zei Marian, dan zal ik veel geruster zijn.

Ze keek Robin hierbij smEEKend aan.

— Als Robin een goede daad doen wil, zal ik de laatste zijn om hem te weerhouden, zei Godfried. Hij kan u wellicht van grooten dienst zijn.

Betsie keek donker. Robin raadde haar gedachten.

— Moeder, zei hij teer, vrees geen gevaar. Ik zal voorzichtig zijn.

Ze knikte hem toe, maar de angstige blik in haar oogen bleef.

— Ik heb weinig vertrouwen in heel deze onderneming, zei ze. We kennen immers baron Fitz-Alwine en weten hoeveel hij durft om zijn zin door te drijven. Maar als ge denkt, dat het werkelijk noodig is te gaan, wil ik u niet weerhouden.

— Ik ga mee om lord Allan Clare te helpen, moeder. Ik kan begrijpen, dat hij zijn verloofde wil zien. En baron Fitz-Alwine scheen het dezen keer goed te meenen.

Hij wendde zich tot Allan Clare.

— We rijden dus onmiddellijk weg, zei hij, ik ben tot uw dienst.

Doch voor Robin de kamer verliet, ontmoette hij Marian's blik. Haar donkere oogen gaven hem een blij, trotsch gevoel en heel den weg naar het slot van baron Fitz-Alwine bleef dat gelukkige gevoel hem bij.

Voor de slotpoort stapten ze af. Een knecht ging den baron hun aankomst melden.

— Wat is er nu weer, bromde de baron, toen de knecht aanklopte. Kunt ge mij dan nooit met rust laten ?

— Heer, de edelman is hier.

— Heb ik u niet gezegd, hem onmiddellijk hier te brengen, uil? Vooruit, pak u weg.

Een oogenblik later trad Allan met kloppend hart de kamer binnen. En dadelijk al ondervond hij, dat de wijze Godfried de waarheid had voorspeld.

— Zoo, zoo, zei de baron schamper. Zijt gij die vermetele jonkman, die mij komt opzoeken ?

— Mijn vader zaliger heeft met u een verdrag gesloten betreffende uw dochter en mij, antwoordde de jonge man en zijn stem klonk kalm en waardig. Ik kom u, baron, om de vervulling van uw belofte verzoeken. Ik ben nu twintig jaar en heb dus den bepaalden leeftijd bereikt.

— En hebt ge ook uw titels meegebracht ?

— Ik draag een eerlijken, onbevleekten naam, edele heer, antwoordde Allan fier.

— En met dien naam wilt ge een hoogen staat voeren, nietwaar ? Met dien naam zult ge den rang ophouden, die mijn dochter past ? Die naam waarborgt mij een onmetelijke fortuin ?

— Er werd bij het verdrag van geen fortuin gerept, zei Allan nog immer kalm.

— Berooide landlooper, gepluimde kale musch, wat onderscheidt u van den gemeenen bedelaar ?

— Ge beleedigt mij, baron ! riep de jonge man verontwaardigd.

— Zooals gij mij, met dit bezoek. En Fitz-Alwine laat zich niet beleedigen, neen, voor den satan niet. Komt hier, mijn dienaren ! Komt hier, krijgers en werpt dien onbeschaamden vlegel in den donkersten kelder.

Te laat begreep Allan het gevaar, waarin hij zich begeven had. Hij wilde zich verdedigen, maar tegenstand bleek nutteloos. Vier, vijf soldaten grepen hem vast en voerden hem mee.

Robin, die in het voorportaal wachtte, kwam op al dit rumoer toegelopen. Toen hij de trouweloosheid van den baron

begreep, werd hij bleek van woede. Snel ontnam hij een van de krijgers zijn zwaard en voor iemand hem weerhouden kon stormde hij op den baron toe.

— Lage huichelaar, riep hij... schenk den jongen man, dien gij zoo schandelijk bedrogen hebt de vrijheid weer, of...

Dreigend verhief hij het blanke wapen.

Op een wenk van den baron sprongen een paar dienaren op den jongen woudlooper toe en wilden hem ontwapenen. Maar hij hield zijn vijanden met zijn zwaard, waarmede hij handig boven zijn hoofd zwaaiende, in bedwang. Bliksemsnel sprong hij over een tafel, schopte deze omver, zoodat de knechten, die hem achtervolgden, erover struikelden en languit in de kamer vielen. Zoo, steeds zwaaiend met zijn zwaard, bereikte Robin de deur van de kamer, waar vier, vijf soldaten hem langs achter besprongen. Nu was alle verdere tegenstand nutteloos. Weldra was de kranige jonge man ontwapend en in de macht van zijn tegenstanders.

De baron zag bleek van woede. Het eerste oogenblik was hij niet in staat een woord te uiten. Dan barstte hij los.

— Dat zult ge duur bekoopen, boschuil, tierde hij. Uw doodvonnis is geteekend. Sterven moet ge.

— Ik vrees den dood niet, baron! Daarmee kunt ge mij niet verschrikken. Denk gij liever aan uw zwarte, trouwelooze ziel!

— Weg met hem, weg, weg!

— Dat wilt ge niet hooren, nietwaar, huichelaar. Maar ik zal u de waarheid zeggen. Ik beef niet voor uw valschen blik. Wij, boschbewoners, laten ons den geest niet binden. Die blijft vrij, al knellen de banden ons lichaam. Weet, looze vos, dat uw wandaden eens gestraft zullen worden en gij zult uw laatste uur niet zoo kalm tegemoet durven treden als ik!

— Wilt ge hem wegbrengen, schelmen! tierde Fitz-Alwine, wiens gelaat beurtelings bleek en purper werd.

Daarop grepen de soldaten Robin vast en sleurden hem mee.

* * *

Ongerust wachtten de woudbewoners op de terugkomst van Allan en Robin. Helaas, het eene uur na het andere ging voorbij, zonder dat zij iets van de jongelieden vernamen. En toen moeder Betsie, uit gewoonte, het avondeten gereedzette, had men van hen taal noch teeken vernomen.

— *Mijn maag speelt hevig op, en geen wonder (blz. 21)*

Eensklaps werd de deur geopend en een monnik trad binnen.

— Ha, ha, mompelde hij tevreden, ik val hier met mijn neus in 't vet.

En terwijl hij een stuk brood en een homp kaas greep, babbelde hij voort :

— Ge moogt me gelooven of niet, maar ik verzeker u, moeder Betsie, dat mijn buik tegen mijn rug plakt, en dat wil iets zeggen, met een buik als de mijne. Mijn maag speelt hevig op en geen wonder, 't arme beestje heeft sedert vanmorgen nog niets ontvangen.

De zonderlinge, dikke man beet met graagte in het voedsel

en terwijl hij uit alle macht kauwde, viel zijn oog op Marian. Hij verschoot van kleur en, zoo spoedig de vervaarlijke prop in zijn mond hem toeliet te spreken, zei hij :

— Ha, ge hebt bezoek. Verschooning, jonkvrouw. Mijn gedrag moet u wel onbeschoft toeschijnen, maar ik was letterlijk uitgehongerd.

Ze glimlachte hem toe.

— Stoor u niet aan mij, zei ze vriendelijk, ge moet u tegenover mij niet verontschuldigen. Eet gerust, als ge honger hebt.

— Een gezonde ziekte, als men uw dikte beziet, spotte Godfried, een oogenblik zijn onrust vergetend. En tot Marian vervolgde hij :

— Dat is vader Tuck, jonkvrouw. Hij is de geestelijke van ons, de boschbewoners, en wij zijn hem dankbaar voor al zijn zorgen en zijn liefde. Hij mag wel eens vreemd doen, maar hij bezit een hart van goud.

Vader Tuck droeg in de hand een dikken knuppel en onwillekeurig keek Allans zuster eenigszins verbaasd naar dat vervaarlijke wapen.

Haar verwonderde blik ontging den monnik niet.

— Ja, jonkvrouw, zei hij, in onzen tijd is het geestelijk kleeid niet altijd voldoende om met rust gelaten te worden en daarom draag ik dit vriendje op mijn tochten altijd mee.

Maar, vervolgde hij na een oogenblik... Het is of iets u allen drukt. Ge ziet er zoo angstig uit. Is er wat gebeurd ? Waar is Robin ?

Godfried vertelde de gebeurtenissen van den dag.

Vader Tuck dacht eenige oogenblikken na.

— Ja, zei hij dan, Fitz-Alwine moet daar weer een booze streek uitgehaald hebben. Maar daarom den moed niet verloren. Niet schreien, moeder Betsie, er is al regen genoeg gevallen den laatsten tijd en als September voorbij is, zullen we misschien wel water te veel krijgen. Ik zal den bulhond in zijn slot eens opzoeken en meteen rondsuffelen, wat daar zooal gebeurt. Ge weet, als de oude baron zoo van tijd tot tijd door een vlaag van vroomheid aangegrepen wordt — o, dat is juist als met zijn rheumatiek, — dan moet ik er heen. Daardoor heb ik altijd toegang tot het slot.

— Ach, ja, doe dat, smeekten Betsie en Marian.

— Wil ik met u meegaan ? vroeg Godfried.

— Beter van niet, Godfried. Bovendien, ge moogt uw vrouw en deze jonkvrouw in avond en nacht niet alleen laten. Ik ga dadelijk op weg. Maar sta mij toe eerst wat te eten, want

als ik langs den weg van honger bezwijk, is alles op voorhand verloren.

Robin zat gevangen in een donkeren kelder, welke door een getraliede opening lucht ontving. Met groote passen liep hij in zijn kerker op en neer, verontwaardigd, opgewonden, kwaad wegens de onrechtvaardige en gemeene handelwijze van den baron.

Langzamerhand echter werd hij kalmer en tenslotte begon hij zijn onaangenaam avontuur met meer bedaardheid te beschouwen.

— Hij heeft me toch niet onmiddellijk ter dood laten brengen, mompelde hij, al is de schelm er wel toe in staat. Arme vader en moeder, wat zullen ze ongerust zijn en dan, de jonkvrouw niet te vergeten, die treuren zal om haar broer.

Wat zou Allan boven het hoofd hangen? Zeker ook de dood. O, wat een zwarte ziel moet in dat versleten lichaam van den baron huizen om zulke misdaden te bedrijven.

Ja, ja, vader had gelijk. Hij kent den baron. Zijn voorspelling is uitgekomen.

Voetstappen weerklonken plots in de gang, welke langs de kerkers liep. Een gevangenbewaarder, met een fakkel in de hand, trad binnen. Hij bracht den jongen water en brood.

— Morgen moet ge nog eens voor onzen meester verschijnen, sprak hij, om...

Doch Robin liet hem niet uitspreken... Bliksemsnel greep hij den fakkel, doofde hem in het gelaat van den cipier uit, wierp den man op den grond, sprong naar buiten, gooide de deur toe, en schoof er de grendels voor.

Dit alles was het werk van eenige oogenblikken.

Even poosde Robin met den rug tegen de deur. Hij stond nu zelf wel wat verbaasd over zijn waagstuk. Dan sloop hij behoedzaam langs den muur en verborg zich in een uitspringenden hoek, om te overdenken, wat hem nu te doen stond en af te wachten, of men het geroep van den opgesloten gevangenbewaarder zou hooren.

Nagenoeg op hetzelfde oogenblik stond vader Tuck voor de slotpoort.

— Ik kom eens zien hoe het hier gaat, zei hij tot den portier, die hem zonder tegenspreken binnenliet.

— Ha, gij komt juist van pas, zei een soldaat, dien vader Tuck in een van de gangen ontmoette. Morgen zullen twee

lichamen aan een boom bengelen, of het moet zijn, dat onze meester zijn gevangenen in den kelder laat ombrengen. In elk geval, ge kunt ze alle twee op den dood voorbereiden.

Een gedachte schoot den monnik door het hoofd.

— Gevangenen ? vroeg hij verwonderd.

— Ja, twee jongelingen, een boerenknaap en een edelman, doch een die meer praats dan fortuin heeft. Waar wilt ge eerst beginnen ? Bij den edelman ?

— Zouden we den baron niet moeten verwittigen ? vroeg een ander. Iemand zonder verlof bij een gevangene laten...

— En als die iemand een geestelijke is, zei Tuck, zoudt ge dan nog willen babbelen, pratebol ? Komaan, breng me eerst bij den edelman, en laat uw edelen meester maar slapen. Hij heeft genoeg om het hoofd.

Allan zat treurig op een hoop stroo, toen de monnik binnentrad.

— Komt ge me op den dood voorbereiden ? vroeg de jonge man treurig.

Vader Tuck sloot zorgvuldig de deur.

— Ik kom u bevrijden, fluisterde hij.

Allan wist niet of hij waakte of droomde. Maar toen zijn bezoeker het geval uitlegde, klopte zijn hart van vreugde. De moed herleefde in hem. Hij zou weer vrij zijn, Marian terugzien. Ach, zoo jong nog en reeds sterven. Het ware ook zoo vreeselijk hard geweest !

— En Robin ? vroeg hij, aan zijn gediensstigen makker denkend.

— Gij en Robin wandelt straks te samen naar Godfried, zei Tuck. Ik heb hier een monnikspij. Doe die om, dan kunt ge ongehinderd vertrekken. Ga recht door, bestijg de trappen en draai links af. Ge zult dan in de kapel komen. Wacht even, ik kom onmiddellijk terug.

De geestelijke ging naar buiten en zei tot den schildwacht :

— Kameraad, haal me eens een kruik water.

De soldaat gehoorzaamde zonder tegenspreken. Van zijn afwezigheid maakte vader Tuck gebruik om Allan te laten ontsnappen. Toen de schildwacht met het gevraagde terugkeerde begaf Tuck zich weer naar binnen, de deur toetrekend.

Een half uur later verwijderde hij zich, gaf den soldaat zijn zegen en spoedde zich naar de kapel.

— De andere ! riep de krijgsman... Ge vergeet den boerenknaap, vader...

— Ik kom onmiddellijk terug, antwoordde de monnik.

Allan was door de gang gegaan, die langs de kerkers liep. Daar stond Robin nog altijd in een donkeren hoek verborgen. Toen hij Allan in zijn vermomming hoorde naderen en niet wetend, dat het zijn vriend was, die hem voorbijstapte, had hij zich zooveel mogelijk tegen den muur gedrongen. En in de hoop aldus een uitgang te vinden sloop Robin de gestalte achterna.

Vader Tuck had Allan den weg naar de kapel duidelijk uitgelegd en zoo kwamen beide jonge mannen ongehinderd in de kleine slotkerk.

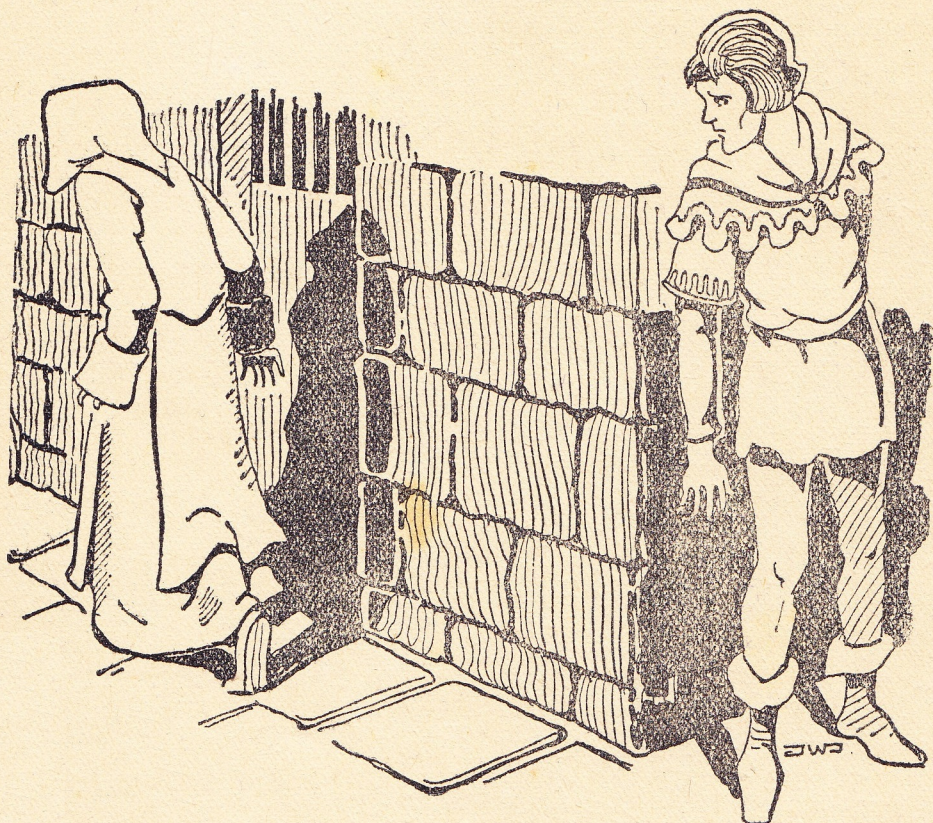
Bij het licht van de maan zag Robin een glimp van Allans gelaat. Hij trilde van vreugde.

— Allan! fluisterde hij. Herkent ge me niet? Ik ben Robin Hood.

Verrast draaide Allan zich om.

— Robin, zei hij verheugd... Hoe komt gij hier?

— Door u te volgen, lachte Robin.

Daar stond Robin nog altijd in een donkeren hoek verborgen (blz. 25).

— We moeten de komst van den monnik afwachten, legde Allan verder uit en vluchtig vertelden ze elkaar het verloop van hun avontuur. Verborgen achter een pilaar brachten de beide vrienden een angstig halfuurtje door. Eindelijk zagen ze den monnik binnentreden.

— Gelukt, mompelde vader Tuck, toen hij ook Robins ontsnapping vernam. Ik zal een zijdeurtje openen en maakt u dan, zoo snel als ge kunt, uit de voeten. Ik kom binnen een uurtje.

De geestelijke liet zijn beschermelingen uit en keerde dan naar de gang terug, om geen vermoeden te wekken.

— Breng me nu naar dien boerenknaap, zei hij tot den schildwacht.

— Hij kermt erbarmelijk, sprak de soldaat, die de stem van den gevangenvaarder voor die van Robin nam.

— Als men nog zoo jong is, lokt de dood niet zeer, antwoordde Tuck.

— Hier is het, antwoordde de krijgsman.

— Ach! help mij, ach, mijn gezicht! O, wat doen die brandwonden pijn! Als ik mijn oog maar niet verlies! Die verwenschte knaap! Wat zal mijn meester zeggen! zoo klonk het daarbinnen afwisselend door elkander.

— Dat lijkt de stem van Fred, den cipier wel, bromde de schildwacht, een fakkel van den muur grijpend. Wat mag dat beteekenen? Hij opende de deur en bleef een oogenblik sprakeloos en verschrikt staan.

Een man met zwart gelaat stond voor hem.

— Ik ben het. Fred.

— Fred! riep de schildwacht. En waar is de gevangene?

— Hebt ge hem niet gegrepen?

— Hij moet hier opgesloten zijn!

— Hij is ontvlucht!

Ontvlucht! Voor den geest van den soldaat verrees de dreigende gestalte van den baron, die in groote woede zou ontsteken, als hij het gebeurde hoorde.

— Maar Fred, hoe is dat mogelijk, stamelde hij.

Stotterend en beschaamd vertelde de ongelukkige cipier zijn avontuur.

— En wie zal dat aan onzen meester gaan vertellen? vroeg de schildwacht.

— Gij... antwoordde de gevangenvaarder.

— Ik! Denkt ge soms, dat ik mijn leven moe ben? Neen, Fred, dat is uw plicht. Gij liet den knaap ontvluchten.

— Maar ik ben al leelijk genoeg toegetakeld.

— Als ge beiden zoo uw meester vreest, viel nu vader Tuck in, dan zal ik die boodschap wel eens overbrengen.

— De andere is ook verdwenen ! riep de schildwacht, die, ongerust, Allans cel geopend had.

Wantrouwend keek hij den monnik aan.

— Ge moet me zoo verwonderd niet aanstaren, zei vader Tuck bestraffend. Wat beteekent die schuine blik, dien ge op mij werpt ?

— Niets, niets, antwoordde de schildwacht haastig, maar daar moet tooverij achter steken.

— Tooverij of geen tooverij, breng mij naar den baron, als ge zelf niet gaan wilt, hernam de geestelijke. Ik zal uw verdediging op mij nemen bij uw meester.

De schildwacht geleidde den monnik naar de kamer van den edelman, doch wachtte zich wel er zelf binnen te gaan.

Vader Tuck klopte even en trad dan binnen, zonder eenig antwoord af te wachten.

De baron was nog op.

— Men zendt mij naar een gevangene om hem voor den dood te bereiden en als ik in zijn cel kom, vind ik daar een half-geroosterden cipier in plaats van een terneergeslagen veroordeelde. Wat beduidt dat, heer baron ?

— Wie zendt u ? Ik heb daartoe geen last gegeven. Wat brabbelt ge daar allemaal ?

— Brabbelen doe ik nooit, edele heer !

— Hebben dan alle menschen samengespannen om mij te komen beleedigen ! Ben ik niet meer vrij in mijn huis ?

— Volkomen, antwoordde Tuck, maar van beleedigen gesproken, gij zijt het, die mij van brabbelen beschuldigt, als ik beleefd wat vragen kom.

— Wat is er dan toch gebeurd ?

— Er waren twee gevangenen in de kelders, nietwaar heer ?

— Ja ! Zij zijn er toch nog zeker ?

— De kooi was leeg, heer baron !

— Leeg ! Leeg ! donderde de edelman, dat zullen ze bekoopen, die laffe wakers. Dick, John, Fred ! Vooruit, schelmen, komt hier !

Alles bleef stil. Niemand waagde het zich te vertoonen.

— Dick, John, Fred, Arthur, Elbert, waar blijven die slapers, die leegloopers ! tierde de heer, buiten zichzelf van woede.

In de gang stonden de knechten, bevend, sidderend. Ze durfden zich haast niet verroeren.

— Gij eerst, Fred, zei Dick... Gij hebt hem laten ontsnappen.

— Gij eerst John, ge zijt de oudste, sprak Elbert, terwijl hij zijn gezel naar voren duwde.

— Neen, neen, Fred moet voorgaan, fluisterden de anderen en zij duwden den rampzaligen cipier zoo hardhandig naar voren, dat de deur opensprong en de gevangenenbewaarder languit op den grond rolde, voor de voeten van den verbolgen edelman.

Deze greep zijn kruk, waarmede hij bij hevige aanvallen van reumatiek rondsprong, en met dit zonderlinge wapen gaf hij Fred eenige onzachte klappen.

— Is dat een manier om hier binnen te komen ? bulderde hij. Sta op en geef mij rekenschap van de gevangenen. Waar zijn de knapen ?

— Ik, ik... weet het niet, antwoordde de ongelukkige.

De baron werd plots schijnbaar kalm.

— Zie, sprak hij, ik ben niet kwaad. Ik wil bedaard luisteren. Maar verklaar mij spoedig, hoe het mogelijk was dat de gevangenen konden ontvluchten.

De cipier gaf stamelend verslag van het gebeurde.

— En Allan Clare ? vroeg de edelman.

— Daar weet ik niets van. Waarlijk, edele...

— Tut, tut, zwijg maar, beval de meester, ik zal te gelegener tijd die zaak onderzoeken. Vooruit, laat de paarden zadelen en jaag de verwenschte vluchtelingen achterna. En zoo ge ze mij niet terugbrengt, wee dan uw lam gebeente !

Fred sprong ijlings naar buiten, om het bevel uit te voeren en nog meer om van den baron ontslagen te zijn.

— Hoe is het afgelopen ? vroegen zijn makkers fluisterend.

— Ai, mijn leden, zuchtte Fred, hij heeft me geslagen met zijn kruk ! Wat een mensch toch overkomen kan in dienst van zoo'n brombeer. En nu moet ik met mijn verbrand gelaat nog de vluchtelingen achterna jagen. Gij allen moet mee.

— En gij, vader Tuck, zei de baron, ge kunt heengaan. Ik heb dezen avond behoefte aan stilte.

De monnik was opgelucht zoo gemakkelijk het slot te kunnen verlaten.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158